

А в лагера войскарите трескаво подреждаха за последен път оръжията си. Конниците вземаха лък, късо копие, ласо и двуостър меч – за близък бой. Копието привързваха към себе си, за да могат да си послужат с него повече пъти, ако някой удар бъде несполучлив. Щитът им беше по-малък от този на пешаците. Клашниците слагаха под седлото на коня, за да бъде готово при лошо време.

Леките пешаци се отличаваха по оръжие от конницата. Защото често конниците биваха принудени да слизат от конете и да се бият пеш, заедно с останалите си другари. Тежките пешаци носеха дълги копия, лък, меч и топори, а освен това едри щитове и боздугани с бодливи краища. Войводите запасваха връз ризницата си коланите, на които отстрани висяха: кама, рог и дълга сабя, в ножница от червена кордованска кожа. Някои завързваха навушата си, други пристягаха шлемове, трети закопчаваха ремъка на наметката си, някои остреха оръжията и мажеха копия и саби с масло, други храниха конете. Все имаше още нещо да се довърши, да се поправи, да се нагледа. Целият лагер, който беше слезал в полите на хълма, приличаше на трудолюбив, гневен кошер.

Когато зърнаха samodържеца да приближава с войводите, те се наредиха в боеви редици. Конницата напред, след това леката пехота, в средата бе тежката пехота с по два отряда конница отстрани, после следваше още един отряд лека пехота и накрая пак само конница.

Клирът, начело с архимандрит Йоаким и царя, премина подред край всички редици. Великият постник поръси със светена вода войскарите и ги благослови.

Лицето му бе бледо и непроницаемо. Високото му чело излъчваше ведрина.

– Нека добропобедникът Димитър ви бъде на помощ...

– Амин... – отвърщаха смирено всички.

Жреците на узите бяха вече отдали жертви на своите богове.

– Днес е денят на Светите 40 мъченици... – и мисълта му догони